

П. В. Білоус

Пасічник Михайло Павлович

ПАСІЧНИК Михайло Павлович (04. 04. 1953, с. Половецьке Бердичівського р-ну Житомирської обл.) — письменник, громадський діяч. Член НСПУ (1977; у 2007—17 — голова її Житомирської організації). Заслужений діяч мистецтв України (2016). Премії імені М. Шпака (1983), імені В. Юхимовича (2008), імені Олександра Олеся (2010), імені І. Огієнка (2011), імені Лесі Українки (2014), імені І. Кошелівця, імені В. Поліщука (обидві — 2015), імені С. Руданського (2019). Закінчив Житомирський педагогічний інститут (1974). Учителював; 1976—2000 — на журналістській роботі. Очолював Житомирське обласне літературне об'єднання (1979—85). Перший голова Товариства української мови імені Т. Шевченка у Бердичеві (1990). Написав і видав низку історико-краєзнавчих книг («Завжди на висоті. Історія та сьогодення села Слободище», 2001; «В багатьох живих вимірах: спогади, твори, фотосвітлини: До 80-річчя від дня народження письменника М. І. Степанюка, 2001; «Вилиті в металі сімдесят», 2002; «Золото-срібний напій берендеїв», 2002 тощо), як видавець видрукував чимало книг сучасних місцевих письменників. Дебютував 1970 добіркою віршів в обласних газетах. Його поезіям притаманні як простота й людяність, зворушливість та дитяче подивування світом, так і глибока думка й розважливість, метафоричність та яскрава образність. У доробку також гумор та сатира («Вказівний перст жони», 2006; «О, як негарно збоку!», 2009; тритомник «Двовійна», 2018—21; усі — Житомир), твори для дітей («Наші з Савичем дороги», «Жива книжечка» і «Василькові посівайки»).

Основні твори

Робота. К., 1975; Право на дорогу. К., 1981; Робочий день бджоли. К., 1983; Хлібні заповіти. К., 1988; Корабельний ліс. К., 1993; Роса та іній літ і зим. Ж., 1998; Рясен ряст. Бердичів, 2000; Скіфське моє Половецьке. Бердичів, 2001; Роса та іній літ і зим: Вибр. твори у 2 т. Бердичів, 2003; Не з оболонки, а з осердя. Ж., 2006; В режимі стиснутих пружин. Ж., 2006; Меди молодих медитацій. Ж., 2008; Не розминутися б із собою. Ж., 2009; Водоспадний злам. Кн. 1—2. Ж., 2010; Бджолині пасовиська. Ж., 2010; У вільх цих кров моєї групи. Ж., 2012; 2015; Свідомість удосвіта. Ж., 2013; То — біла гарячка Росії. Ж., 2015; Бджолині вибори. Ж., 2012; Четвергова сіль. Ж., 2017; Кроки вечірнього птаха. Ж., 2019; Святослов від Михайла Пасічника Ж., 2020; Сонячні й місячні тіні. Ж., 2021; Гришковецька об'єднана територіальна громада: історико-соціальний та культурно-освітній портрет. Ж., 2021.

Рекомендована література

1. Білоус П. Пора дегустації вин // Тет-А-Тетерів: Літ. альманах. Кн. 1. Ж., 2007;
2. Бондарчук Л. Висока естетика Пасічницького слова // Пасічник М. П. Водоспадний злам. Кн. 1—2. Ж., 2010;
3. Шевченко І. Терзаю душу болем... // Житомирщина. 2015, 1 груд.

Бібліографічний опис:

Пасічник Михайло Павлович / П. В. Білоус // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-878147>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).